

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **BONVER WIN, a.s.**, se sídlem Cholevova 1530/1, Ostrava, zast. JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Pobřežní 394/12, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, proti rozhodnutí ministra financí ze dne 20. 10. 2015, č. j. MF-22467/2015/34/2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2021, č. j. 5 Af 3/2016 – 113,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., LL.M., advokáta se sídlem Pobřežní 394/12, Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný („stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze („městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra financí ze dne 20. 10. 2015, č. j. MF-22467/2015/34/2901-RK, a věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení.

[2] Uvedeným rozhodnutím ministr financí zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí stěžovatele ze dne 25. 3. 2015, č. j. MF-11669/2014/34-6, kterým bylo pro rozpor s obecně závaznou vyhláškou obce Velké Přílepy č. 1/2013, o regulaci sázkových her, loterií a podobných her (zakazující vyjmenované loterie a jiné podobné hry na území obce), zrušeno rozhodnutí ze dne 20. 3. 2013, č. j. MF - 28843/2013/34, o povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry.

[3] Městský soud shledal žalobu důvodnou. Po vypořádání se s celou řadou procesně i hmotně právních námitek dospěl k závěru, že se stěžovatel nesprávně odmítl zabývat otázkou, zda je obecně závazná vyhláška obce Velké Přílepy v rozporu s právem EU a s tím souvisejícími námitkami.

[4] Uvedl, že v případě konfliktu mezi unijním a vnitrostátním právem mají jak soudy, tak správní orgány povinnost neaplikovat vnitrostátní právní předpisy a naopak upřednostnit právo EU. V souzené věci žalobkyně již v rozkladu zcela konkrétně namítala rozpor příslušné obecně závazné vyhlášky s právem EU a současně poukazovala i na existenci unijního prvku ve věci. Ta ostatně nebyla mezi žalobkyní a stěžovatelem sporná, avšak správní orgány se k ní, vedeny nesprávným právním názorem, odmítly vyjádřit. Z judikatury správních soudů nicméně vyplývá, že povinností správních orgánů je vypořádat se řádně se všemi námitkami, které se týkají existence unijního prvku a s ním souvisejícím porušením práva EU.

[5] Soud zdůraznil, že správní soudnictví je založeno na kasačním principu. Aby mohl soud svoji úlohu splnit, musí napadené rozhodnutí obsahovat úvahu správního orgánu. Pokud byl žalovaný správní orgán oprávněn sám posoudit, zda zrušením povolení nedojde k porušení práva EU, nebylo na místě, aby tak činil poprvé soud. Z tohoto důvodu městský soud nepřistoupil ani k dokazování k uvedeným námitkám.

[6] V souzené věci jde skutkově o obdobnou věc jako věc řešenou NSS v rozsudku ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021 - 37, naopak ve stěžovatelem odkazovaných rozsudcích ze dne 30. 9. 2021, č. j. 6 As 120/2020 - 38, a ze dne 21. 10. 2021, č. j. 6 As 227/2021 - 30, se jednalo o věci procesně odlišné a jejich závěry proto nelze vztáhnout na nyní posuzovanou věc.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[7] Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost.

[8] Uvedl, že si je vědom povinnosti správních orgánů přednostně aplikovat právo EU, nicméně má za to, že v projednávané věci by posouzení existence unijního prvku a souladu obecně závazné vyhlášky s právem EU měl provést soud, nikoliv správní orgán. Odkázal na rozsudky NSS sp. zn. 6 As 120/2020, a sp. zn. 6 As 227/2021, ze kterých dovozuje povinnost městského soudu posoudit vlastní existenci unijního prvku a následně se věcně zabývat žalobní argumentací týkající se souladu obecně závazné vyhlášky s právem EU. Současně stěžovatel uvedl, že je mu znám další rozsudek NSS, sp. zn. 10 As 301/2021, v němž NSS ve skutkově i právně obdobné věci zhodnotil jako správný postup městského

pokračování

soudu, který zrušil rozhodnutí ministra financí, neboť se nezabýval existencí unijního prvku a souladu obecně závazné vyhlášky s právem EU.

[9] V návaznosti na uvedené je stěžovatel přesvědčen o rozporu v judikatuře NSS, spočívajícím v rozdílném hodnocení procesního postupu. Uvedená judikatura se rozchází v tom, zda se má otázkou souladu obecně závazné vyhlášky obce s právem EU a existencí unijního prvku v případě, kdy tak neučiní správní orgán, zabývat přímo soud, anebo žalovaný. Tuto otázku navrhl stěžovatel předložit rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. Je názoru, že by to měl být právě městský soud, kdo se má, zejména s ohledem na hospodárnost řízení, v takových případech vypořádat s otázkou souladu s právem EU.

[10] Stěžovatel upozorňuje, že s ohledem na dobu, která již uplynula od vydání prvostupňového rozhodnutí, by v případě zrušení jeho rozhodnutí musel pro zánik předmětu řízení zastavit. Sporná otázka by tak nemohla být vyřešena a rozhodnutí by bylo nutno považovat za nezákonné.

[11] Z uvedených důvodů navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[12] Žalobkyně navrhla kasační stížnost zamítnout. Upozornila na ustálenou judikaturu NSS, ze které plyne povinnost správního orgánu zabývat se souladem obecně závazné vyhlášky s právem EU a případně ji neaplikovat. V případě, že by soud jako první posuzoval soulad obecně závazné vyhlášky s právem EU, došlo by k porušení kasačního principu, na němž je založeno správní soudnictví. Co se týče stěžovatelem odkazované judikatury šestého senátu NSS, podle žalobkyně šlo o jinou procesní situaci, která dávala NSS možnost postupovat oproti nyní projednávané věci odlišně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba, která má vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Rovněž ověřoval, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná

[14] Otázkou, kterou musí NSS v nyní souzené věci zodpovědět je, zda měl sám městský soud posoudit soulad obecně závazné vyhlášky obce Velké Přílepy č. 1/2013 s právem EU, či zda postupoval správně, jestliže napadené rozhodnutí zrušil, vrátil jej stěžovateli k dalšímu řízení a zavázal jej, že se má zabývat souladem obecně závazné vyhlášky s právem EU.

[15] Stěžovatel je přesvědčen, že v judikatuře NSS panuje ve sporné otázce rozpor, a proto navrhl, aby soud věc předložil rozšířenému senátu. Podle § 17 odst. 1 s. ř. s. *Dospěl-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí*

věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Při postoupení svůj odlišný právní názor zdůvodní. Povinnost předložit otázku rozšířenému senátu má tříčlenný senát také, pokud v judikatuře odhalí již existující rozpor, neboť v takové situaci by nemohl dospět k názoru, který by nebyl odlišný alespoň od jednoho z obou konfliktních právních závěrů.

[16] NSS se nejprve zabýval tím, zda je dosavadní judikatura skutečně rozporná. Až za splnění tohoto předpokladu může rozšířenému senátu věc předložit. Naopak dospěje-li k závěru, že rozpor v judikatuře není, věc rozšířenému senátu nepostoupí.

[17] Touto otázkou se soud již dříve zabýval. Konkrétně lze poukázat zejména na rozsudky ze dne 3. 3. 2022, č. j. 1 As 12/2022 – 39, či ze dne 28. 4. 2022, č. j. 2 As 13/2022 – 26, v nichž soud rozhodoval v obdobných věcech stěžovatele a žalobkyně. Obsah kasačních stížností se v uvedených věcech v převážné části shodoval s obsahem nyní projednávané kasační stížnosti a NSS neshledal důvod se od závěrů vyslovených v uvedených rozsudcích odchýlit.

[18] V této souvislosti považuje NSS za důležité zdůraznit, že v průběhu posledních let docházelo v otázce povinnosti přihlížet k souladu obecně závazných vyhlášek omezujících nebo zcela zakazujících provozování loterií a podobných her na území obcí, zejména s čl. 56 Smlouvy o fungování EU, k judikатурnímu vývoji. Ke sjednocení došlo až rozsudkem Soudního dvora EU („SDEU“) ve věci C-311/19, BONVER WIN a navazujícím usnesením rozšířeného senátu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 5 As 177/2016 – 139, č. 4156/2021 Sb. NSS. V posledně citovaném rozhodnutí vyjádřil soud jednoznačný právní názor týkající se nutnosti posuzovat soulad obecně závazných vyhlášek s právem EU v situaci, kdy byl přítomen unijní prvek. Jak uvedl rozšířený senát „[ú]činky práva EU, konkrétně článku 56 a násl. SFEU, mohou tedy dle okolností v dané věci vést k omezení prostoru pro samosprávu, v němž obecně závaznou vyhláškou obce v samostatné působnosti na svém území reguluje přípustnost, rozsah a jiné modalities provozování sázkových her a jiných podobných her podle zákona o loteriích. Obec takovou regulaci může v obecné rovině přijmout a má velmi široký prostor pro uvážení ohledně její konkrétní podoby. Prostor pro samosprávu však je omezen v tom, že případně takto vyhláškou vytvořené překážky volnému pohybu služby, která spočívá v umožnění hrát tyto hry, musí být v souladu s podmínkami práva EU. Je proto zjevné, že za předpokladu, že by se prokázal skutkový základ unijního prvku tvrzeného stěžovatelem (viz o tom bod 32 rozsudku Soudního dvora v nyní projednávané věci), je dopad práva EU na věc třeba zvažovat, a to v intencích judikatury Soudního dvora zmiňované pátým senátem, zvláště pak rozsudku *Berlington Hungary*. Většina řízení souvisejících s touto otázkou byla v průběhu řízení před SDEU a rozšířeným senátem přerušena, a to jak před krajskými soudy (zde městským soudem – viz č. l. 84 spisu městského soudu), tak před NSS. To vedlo ke značné roztržitosti postupů jak městského, tak kasačního soudu. Na existenci dřívější odlišné judikatury na úrovni krajských soudů ostatně odkázal i městský soud napadeném rozsudku. Žalobkyně či žalobci tvrdili a namítali nutnost posouzení souladu obecně závazných vyhlášek s právem EU v různých fázích řízení; šlo jak o řízení před správními orgány (jako v nyní souzené věci), tak o řízení až před krajským soudem. S ohledem na uvedené nelze postupy soudů v jednotlivých věcech bez dalšího paušalizovat, ale je nutno vždy posoudit okolnosti konkrétního případu.

pokračování

[19] Zejména je nezbytné rozlišit řízení ve věcech, o kterých nejdříve rozhodl krajský soud na základě předchozího právního stavu (a tato rozhodnutí byla následně napadena kasačními stížnostmi, o kterých NSS rozhodl již v souladu se shora uvedenou sjednocující judikaturou) a o věcech, ve kterých rozhodl krajský soud poprvé až poté, kdy o sporné právní otázce rozhodl SDEU a rozšířený senát.

[20] To je třeba mít na paměti při hodnocení stěžovatelem namítaného rozporu v judikatuře. V uváděných rozsudcích č. j. 6 As 120/2020 - 38 a č. j. 6 As 227/2021 - 30 rozhodoval NSS o kasačních stížnostech žalobkyň, které brojily proti zamítavým rozsudkům městského soudu. V případě rozsudku č. j. 6 As 120/2020 - 38 městský soud rozhodoval před vydáním sjednocující judikatury. Naopak ve věci č. j. 6 As 227/2021 - 30 městský soud tuto judikaturu nerespektoval, neboť neposoudil otázku přítomnosti unijního prvku, resp. NSS shledal vnitřní rozpornost tohoto rozsudku, a to právě v otázce přítomnosti unijního prvku; soud pak zavázal k provedení souvisejícího dokazování, jehož cílem bylo posoudit otázku přítomnosti unijního prvku. Uvedl že, „[b]ylo tudíž hospodárnější, že dokazování ohledně unijního prvku provedl městský soud, který by se v případě jeho prokázání *mohl* dál zabývat souladem českého práva s tím unijním.“ NSS tak v tomto rozsudku zavázal městský soud pouze k odstranění rozporu v jeho rozsudku v otázce přítomnosti unijního prvku.

[21] V obou případech tedy šestý senát zrušil napadené rozsudky právě z důvodu, že se městský soud nevypořádal s otázkou, zda vůbec byl v daných věcech přítomen unijní prvek, který by zakládal nutnost provést posouzení souladu obecně závazných vyhlášek s právem EU. V nyní souzené věci nebyla tato otázka mezi účastníky sporná.

[22] V rozsudku NSS ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021 - 37, na který stěžovatel rovněž poukazuje, se jednalo o jinou procesní situaci. Městský soud zde dospěl v návaznosti na rozhodnutí SDEU ve věci BONVER WIN a rozšířeného senátu ve věci č. j. 5 As 177/2016 - 139, k závěru, že k posouzení souladu obecně závazné vyhlášky s právem EU byl příslušný již správní orgán. Městský soud měl, jak plyne z rozsudku č. j. 11 Af 82/2014 - 198, oproti shora zmíněným věcem, za prokázané, že unijní prvek byl dán, ale žalovaný se odmítl zabývat souladem vyhlášek s právem EU. Proto zrušil rozhodnutí stěžovatele a vrátil mu věc k dalšímu řízení a zavázal jej zabývat se souladem obecně závazných vyhlášek s právem EU. Tento postup NSS aproboval a kasační stížnost žalovaného zamítl.

[23] Z výše uvedeného plyne zcela zřejmý rozdílný procesní stav v řešených věcech. V případě stěžovatelem odkazovaných rozsudků šestého senátu městský soud žalobu zamítl, aniž by měl najisto postaveno, zda byl v daných věcech dán unijní prvek, naopak ve věci řešené desátým senátem NSS měl již městský soud existenci unijního prvku za prokázanou. Jde tedy o rozdílné situace.

[24] Stěžejní otázka ve věcech případů zákazu či omezení provozování loterií a jiných podobných her stanovených obecně závaznou vyhláškou obce je právě ta, zda má správní orgán posuzovat soulad vyhlášek s právem EU v případě přítomnosti unijního prvku. V obou případech zastává soud shodný právní názor, tedy že pro posouzení žalobní

námítky týkající se souladu s právem EU je nejdříve nutné prověřit existenci unijního prvku.

[25] Stěžovatelem namítaná judikatura NSS proto není rozporná a tedy ani není namístě ji předkládat ke sjednocení rozšířenému senátu.

[26] V návaznosti na kasační námítky se tak soud mohl dále zabývat otázkou, zda měl posouzení souladu obecně závazné vyhlášky s právem EU, resp. existence unijního prvku provést městský soud.

[27] Městský soud shledal žalobní námitku týkající se povinnosti stěžovatele posuzovat, zda není obecně závazná vyhláška obce Velké Přílepy č. 1/2013 v rozporu s právem EU, důvodnou. V souladu s judikaturou NSS dospěl k závěru, že i správní orgán má povinnost posuzovat souladnost obecně závazných vyhlášek s právem EU. Poznamenal sice, že k otázce existence unijního prvku sám dokazování neprováděl, nicméně současně zdůraznil a vycházel z předpokladu, že otázka existence unijního prvku nebyla v řízení sporná. Přímou uvedl, že *„oba správní orgány ve svých rozhodnutích nijak nezpochybňovaly existenci unijního prvku v dané věci; pouze s k němu vedeny nesprávným právním názorem odmítly vyjádřit.“*

[28] Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud měl ve svém rozsudku posouzení souladu obecně závazné vyhlášky s právem EU, resp. existence unijního prvku provést sám a tedy neměl napadené rozhodnutí ministra financí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. S tímto závěrem se NSS neztotožňuje. Podle judikatury NSS v případech, kdy žalobce namítal rozpor obecně závazné vyhlášky s právem EU již v průběhu správního řízení, byl to nejpozději ministr financí v rozhodnutí o rozkladu, kdo se měl touto argumentací řádně zabývat (viz např. rozsudek ze dne 19. 3. 2021, č. j. 5 As 116/2018 – 75). Podmínkou pro takové posouzení je logicky i předchozí posouzení otázky existence unijního prvku.

[29] Tak tomu bylo také v nyní souzené věci. Žalobkyně již ve správním řízení tvrdila přítomnost unijního prvku (viz doplnění rozkladu ze dne 20. 7. 2015 a 30. 9. 2015), kterou ministr financí v napadeném rozhodnutí nijak nerozporoval, ba naopak ji bral za prokázanou (viz str. 21 a 22 napadeného rozhodnutí, v němž výslovně uvedl: *„existenci unijního prvku nepopírám, stejně jako přítomnost unijního prvku nepopírá Ministerstvo financí“*). Podle rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 As 325/2016 - 46, *„[v] případě, kdy je obecně závazná vyhláška obce stanovíci přípustnost, rozsah a jiné modalitý provozování sázkových her a jiných podobných her podle zákona o loteriích podkladem pro správní rozhodnutí ve věci povolení takové hry, je na správním orgánu, který o věci rozhoduje, aby si, pokud zjistí, že se v dané konkrétní věci vyskytuje unijní prvek, sám a z úřední povinnosti učinil úsudek o tom, zda podkladová vyhláška je v souladu s právem EU. Pokud dospěje k závěru, že v souladu s právem EU není, v rozsahu, v němž je s ním v rozporu, vyhlášku neaplikuje a přednostně aplikuje právo EU. Každý orgán členského státu je totiž oprávněn a povinen učinit si úsudek o tom, zda pravidlo vnitrostátního práva, jež má být na konkrétní věc použito, je v souladu s relevantním přímo vnitrostátně použitelným právem EU (v daném případě, jak plyne z nyní již jasné judikatury Soudního dvora, z článku 56 SFEU), a pokud ne, vnitrostátní právo incidentně neaplikovat.“* Městský soud tudíž správně vyhodnotil, že se těmito otázkami měl zabývat již stěžovatel. Podstata jeho pochybení tedy spočívala v tom, že v napadeném rozhodnutí uvedl, že ač je splněna podmínka existence unijního

pokračování

prvku, nemá pravomoc se zabývat souladem vyhlášky a unijního práva a vyhlášku musí až do okamžiku jejího případného zrušení Ústavním soudem bez výhrady aplikovat (viz str. 22 napadeného rozhodnutí). Městský soud proto zcela správně jeho rozhodnutí zrušil s tím, že se napříště bude muset zabývat námitkami žalobkyně týkajícími se souladu vyhlášky obce Velké Přílepy č. 1/2014 s právem EU.

[30] Obdobný postup ostatně zvolil městský soud také v jiných rozsudcích, přičemž kasační stížnosti proti nim kasační soud zamítl jako nedůvodné (např. ze dne 25. 11. 2021, č. j. 10 As 300/2021 - 37, již zmiňovaný ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021 - 37, ze dne 18. 1. 2022, č. j. 10 As 434/2021 - 36, ze dne 5. 1. 2022, č. j. 10 As 463/2021 - 40, ze dne 24. 1. 2022 č. j. 10 As 473/2021 - 37 či ze dne 5. 1. 2022 č. j. 10 As 474/2021 - 38).

[31] NSS tak uzavírá, že městský soud správně posoudil otázku povinnosti žalovaného posuzovat soulad obecně závazné vyhlášky s právem EU a v případě jejich nesouladu vnitrostátní právo neaplikovat. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že některé senáty městského soudu ve věcech téže žalobkyně posouzení souladu obecně závazných vyhlášek obcí s právem EU provedly, to ale samo o sobě nezakládá nezákonnost postupu městského soudu v nyní souzené věci.

[32] Námitka stěžovatele, že by zrušení napadeného rozhodnutí soudem vedlo k zastavení správního řízení pro uplynutí doby platnosti povolení, rovněž není důvodná. Skutečnost, že se správní orgán nebude moci věci již meritorně zabývat, není sama o sobě důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu plní soud přezkumnou a nikoliv nalézací roli a nemůže tak sám nahrazovat činnost, k níž je primárně povolán správní orgán (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30). Městský soud tedy nepochybil, pokud sám nenahradil chybějící úvahu správního orgánu; navíc právě tu, jejíž absence byla důvodem pro zrušení rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Ze shora uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, neboť kasační stížnost byla zamítnuta, a proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[35] Zástupce žalobkyně učinil v řízení před kasačním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé [vyjádření ke kasační stížnosti; § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně osvědčil, že je plátcem DPH, k nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě 21 % (§ 14a odst. 1 advokátního

tarifu), tj. 714 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen žalobkyni zaplatit k rukám jejího zástupce JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., LL.M., advokáta se sídlem pobřežní 394/12, Praha, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2022

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu